

„Stopi k Dolenčevim,“ je ukazala gospodična, „in pokliči mater in Tinčka v grad. Pozno še ni, lahko še prideta!“

Hišna je odšla.

„Medve, ljuba Zorka, pa greva medtem v kapelico, pa se zahvaliva Jezuščku, ki pride danes na svet, da je poslal po tebi mir v moje srce. Potem stopiva do tvojega doma in pokličeva še tvoje bratce in sestrice pa mamico, naj pridejo k meni. Božično drevesce hočemo nažgati tudi danes kot vedno doslej! Ti, ljubi otrok, si me spomnil dolžnosti do umrle matere. Že pred meseci je pripravila blaga žena vse za letošnjo božičnico. Kako bi bila vesela tega večera! Ali ni ji bilo usojeno. Šla je k Bogu po plačilo. Mene pa je dušila bol, in v žalosti sem pozabila na vse.“

Odšli sta. Spotoma je gospodična naročila strežaju, naj takoj obvesti vse vaške otroke, da je v gradu tudi letos zanje pripravljena božičnica.

IV.

In ponovil se je veseli božični večer tudi letos v gradu. In žarelo je polno otroških oči v veselju, in rdela so lica radosti. Razsvetlila se je sobana: zagorelo je božično drevesce. Odsevala je radost z lic blage grajske hčere, ki je delila obila in lepa darila vsem, posebe še Tinčku in njegovi materi.

V gradu je vladalo veselje, zunaj je plavala sanjava božična noč.

Zaspani Jožek.

*Ko se Jožek prebudi,
na dvorišče prihiti
gledat, če je še tako
vse kot je zvečer bilo.
A poglej ga spaka, glej:
Vrana se grohoče z vej,
nanj petelin zagrmí,
zre v zaspane mu oči,
pute kokodakajo,
žabe njemu kvakajo,
vse pozdravlja ga, prav vse —
stari ga puran le ne . . .*

*Fezno on se le drži,
nos mu prav do tal visi,
perutnice pa raspne,
neprestano v Joška zre.
Kar se zapodi puran
v Joška, da je sbežal stran,
vežo za seboj zaprl,
sebe samega podrl . . .
Zdaj je siromak spoznal,
da je pač predolgo spal,
dedu rdečo kapo vzal
in si jo na glavo del . . .*

Borisov.

